

Maijs 2018

Madonas Romas katoļu draudzes vēstis

„Dieva Māte
ticīgiem tā kā
zvaigzne spīdi.
Viņiem ceļu
pareizo rādi
šaubu brīdī.”
(Fragments
no “Stundīnām”)

KALNĀ

SVĒTĪGI TIE, KAS NAV REDZĒJUŠI, BET IR TICĒJUŠI!

(J 20, 29)

Dārgie Kristū, svētceļotāji uz Debesīm! Iepriekšējā reizē mēs „pieskāramies” „Dieva Valstības sludināšanai un aicinājumam atgriezties”, kas organiski saistās ar Jēzus dzīvi un kalpošanu, jo „it visa Kristus dzīve atklāj Tēvu” (KBK 516). Tādēļ gan Jēzus laika cilvēki toreiz, gan mēs šodien varam priecāties saskaņā ar Vārdu: „Svētīgas ir jūsu acis, jo tās redz, un jūsu ausis, jo tās dzird.” (Mt 13, 16) Kāpēc? Kopā ar Jēzus atnākšanu uz šo zemi cilvēki varēja dzirdēt, redzēt, taustīt, pieredzēt, ka „**DIEVA VALSTĪBA IR TUVU!**”

Tas notika caur **JĒZUS RĪCĪBU**, kura daudziem bija ļoti pārsteidzoša un pat nepieņemama. Piemēram, Viņš neizvairījās no grēciniekiem, sal.: „*Farizeji sacīja: „...jūsu Mācītājs ēd kopā ar muitniekiem un grēciniekiem...”*” (Mt 9,11); „*visi kurnēja, sacīdami, ka Viņš apmeties pie grēcīga cilvēka.*” (Lk 19,7) Pats Jēzus to skaidroja vienkārši: „*Veseliem nav vajadzīgs ārsts, bet gan slimiem. Ejiet un mācieties saprast, ko tas nozīmē: Es vēlos žēlsirdību, bet ne upuri! Es neesmu nācis aicināt taisnīgos, bet gan grēciniekus.*” (Mt 9, 12-13)

Vēl pamanām, ka savā sludināšanā **Jēzus galvenokārt MĀCĪJA par Debesvalstības noslēpumiem** – stāstīja, kāda tā ir un kas tajā notiek. Bībelē ir daudz vietu, kurās sacīts: „*Debesu valstība ir pielīdzināma...*” (sal. Mt 13, kur ir krāšņs cikls ar līdzībām par tol; sal. Lk 5; 12; 13 15; 18 utt.)

Līdzās Kristus dzīvesveidam un mācībai vārdos var minēt arī trīs zīmju grupas, kas palīdz saskatīt Dieva Valstības tuvumu. Un Jēzus skaidro, kāpēc tās bija tik nepieciešamas: „*Ja jūs zīmes un brīnumus neredzat, jūs neticat.*” (J 4,48).

Dieva gaisma „taustāmi” atspīdēja, pirmkārt, EKSORCISMOS, kad Jēzus no cilvēku sirds un dzīves dzina prom ļaunos garus, kritušos eņģeļus, lai atbrīvotu vietu Dieva klātbūtnē! Tādu piemēru Evaņģēlijā ir daudz: Mk 1, 23-27; 5, 1-20; 7, 25-30; 9, 14-29; Mt 12,22; Lk 8,2. Un kaut dažreiz velna apsēstība jauca vai slēpjas aiz slimībām, tomēr Jēzus

ricībā var skaidri atšķirt, ka dzīt prom ļauno garu nav tas pats, kas dziedināt. Marka Evaņģēlija iesākumā lasām, ka Jēzus piedraudēja pašam velnam, nevis cilvēkam: „*Ciet klusu un izej no šī cilvēka!*” (Mk 1, 25). Līdzīgi Mk 9, 25 – tur tāpat Jēzus skaidri runā ļaunajam garam: „*Tu kurlais un mēmais gars, es tev pavēlu: izej no viņa un vairs tanī neieej!*”

Uz šī fona Dieva valstības tuvums tiešām ir spēcīgi sastopams, un tik pārliecināti uzrunā Jēzus vārdi (Mt 12, 28): „*Kā var kāds ieiet stipra cilvēka mājā un izlaupīt viņa mantu, ja iepriekš nesasien stipro? Un tad tā māju izlaupīs.*” Velns ir stiprs, jo ir kritušais eņģelis, bet **Dievs vienmēr un visur ir stiprāks**, jo ir tā Radītājs un pārvaldnieks. Tādēļ par Dieva Milestības spēku, it sevišķi visiem eksorcismiem, Jēzus vēlas teikt: „*...ja es izdzenu sātanus*

ar Dieva garu, tad pie jums atnākusi Dieva valstība.” (Mt 12, 28)!

Otrkārt – **DZIEDINĀŠANA**. Vienā no dienas kopsavilkumiem lasām: „*Vakaram iestājoties (...) dziedināja visus kas bija slimī...*” (Mt 8,16). Dziedināšana ir otra spēcīga zīme tam, ka Dievs ir Emanuēls – tuvu mums, un šī tuvība darbojas un atbrīvo no grēka sekām un velna valstības izpausmes – slimībām un kaitēm! Slimību bija daudz un dažādas – fiziskas un psihosomatiskas. Mateja Evaņģēlijā pieminēts, ka Jēzus izdziedināja daudzus (4,23-24; 8,16; 10,1; 12,10.15.22; 14,14.36; 15,30; 19,2; 21,14...). Evaņģēlijos atrodami arī atsevišķu dziedināšanas gadījumu apraksti, piemēram, nodaļās: Mt 8; 12, Lk 4; 7; 14, J 5; 9...

Jāuzsver, ka no izdziedinātajiem Jēzus prasīja ticību (sal. Mt 9,28; Mk 5,36; 9,23). Kāpēc? Dziedināšanas zīmei ir jāaizved līdz mūžīgajai dzīvei, nevis jāapstājas pie veselības atgūšanas vien, „*jo Dievs tā mīlēja pasauli, ka deva savu vienpiedzimušo Dēlu, lai ikviens, kas uz Viņu tic, nepazūd, bet iegūst MŪŽĪGO dzīvību.*” (J 3,16)!!! Labs piemērs šai patiesībai ir no dzimšanas neredzīgā izdziedināšana, pēc kuras Kristus dziedinātajam jautāja: „*Vai tu tici uz Dieva Dēlu?*” Un kad tas saprata, ka to paveica Jēzus, un ka tas ir kas vairāk nekā iespējams cilvēka spēkiem, apliecināja: „*Es ticu, Kungs!*” un, *nokritis ceļos, pielūdzta Viņu.*” (J 9, 35. 38)

Arī šī iemesla dēļ Dievs neizdziedināja visus, kuri bija un ir pasaulē, jo visas kaites un slimības pilnībā izniks tikai Debesīs, kur „*tie vairs neizsalks un neizslāps; ne saule, ne cits kāds karstums tos nenomāks, jo Jērs, kas ir troņa vidū, sargās un vadīs tos pie dzīvības ūdens avotiem*” (Atkl 7, 16-17) un „*Dievs noslaucīs katru asaru no viņu acīm, un nebūs vairs nāves, ne bēdu, ne vaidu, ne sāpju, jo bijušais pagājis.*” (Turpat 21, 4)

Ļaujiet šai vietā norādīt uz vēl vienu Evaņģēlija fragmentu, kas stāsta, ka Dievs „*tiek galā*” gan ar slimību, gan ļauno garu. Lk 13, 11-16 runāts par slimu sievieti, kura „*bija saliekta un nespēja pat augšup paskatīties*” (13,11). Jēzus viņai teica: „*Sieviete, tu esi atbrīvota no savas slimības.*” (13,12), bet pārējiem skaidroja, ka tur bija vairāk nekā tikai slimība: „*...vai nevajadzēja sabbatā atrāstīt no šīm saitēm šo Abrahama meitu, kuru sātanu bija saistījis, lūk, jau astoņpadsmit gadu?*” (13,16).

Dieva Dēls darīja arī **CITAS ZĪMES**, kas apstiprināja Debesvalstības tuvumu un veda pie ticības. Pirmais piemērs – brīnumi Kānā (sal. J 2, 1-11), kad, „*atklādams savu godību, Viņš ūdeni pārvērtā vīnā, un „Viņa mācekļi ticēja uz Viņu*”. Otra spēcīga zīme – **mirušo celšana no miroņiem**. Pēc Jēzus drauga Lācara uzcelšanas no miroņiem (sal. J 11, 1-45) skan: „*Tiešām Kungs, es esmu ticējusi, ka Tu esi Kristus, dzīvā Dieva Dēls, kas atnācis šinī pasaulē.*” (11,27). Un: „*Tad daudzi no jūdiem, ...redzējuši, ko Jēzus padarīja, ticēja uz Viņu.*” (11,45). Vai sinagogas priekšnieka meitas celšana no miroņiem (sal. Mt 9, 18-19.23-26). Notika arī citas zīmes – brīnumi: maizes pavairošana (sal. Mt 16,9-10) vai brīnumainā zveja (sal. Lk 5, 1-11; J 21, 1-7).

Visas šīs Dieva zīmes un mācība deva un dod lielu iepriecinājumu, jo ticīgie saprot, ka slimības un velna apsēstība ir pierādījums tam, ka ļaunais gars nereti valda pār cilvēku, bet vienlaikus dod pārliecību, ka tiešām „*Dievam neviena lieta nav neiespējama*” (Lk 1, 37) un Dieva Milestība „*ir spēcīga kā nāve, un tās karstums ir varens kā elle; tās versme ir ugunīga, un tās liesmas ir kā Dieva liesmas. Lieli ūdeņi nevar apdzēst milestību, nedz arī ūdens straumes to apslīcināt un nomākt...*” (Dz 8, 6-7)!

Priesteris
Pāvils Kamola

PREZIDENTS UN KARAVĪRI MADONAS BAZNĪCĀ

Lai ar Nacionālajiem bruņotajiem spēkiem iepazīstinātu tos Latvijas iedzīvotājus, kuriem nav iespēju apmeklēt svētku parādi 18. novembrī Rīgā, pirms vairākiem gadiem tika aizsāka tradīcija – valsts Neatkarības atjaunošanas dienā, 4. maijā, kādā no Latvijas novadiem organizēt Nacionālo bruņoto spēku dienu.

Pirmā šāda diena notika 2012. gadā Rēzeknē, gadu vēlāk – Kuldīgā, tad Valmierā, Jelgavā, Krāslavā, Liepājā, bet šogad pie mums – Madonā.

Nacionālo bruņoto spēku dienas aktivitātes iesākās ar Latvijas Republikas Neatkarības deklarācijas pasludināšanas pateicības dievkalpojumu Madonas katoļu baznīcā. Uzrunu klātesošajiem teica draudzes prāvests priesteris Pāvils Kamola, lasījumu no Svētajiem Rakstiem – priesteris Juris Škapars, bet sprediķi teica priesteris Rinalds Broks.

Aicinām iepazīties!

Redakcija
Agra Veckalniņa foto

4. MAIJS – LATVIJAS NEATKARĪBAS DEKLARĀCIJAS PASLUDINĀŠANAS 28. GADADIENA

Kad pāvests Jānis Pāvils II 1993. gada 8. septembra rītā izkāpa no lidmašīnas Rīgas lidostā un noskūpstīja Latvijas zemi, visi, kas to redzēja, saprata – šeit un šajā brīdī notiek liels brīnums. Viņa pirmie vārdi bija: „Pateicība Dievam par man piešķirto dāvanu – iespēju noskūpstīt Latvijas zemi un tikties ar tās cildeno tautu.”

Vai mēs, kas šeit dzīvojam, novērtējam savu zemi un tautu?

Milēt savu dzimteni nozīmē tai kalpot – sekmēt valsts un sabiedrības kopējo labumu un vajadzības gadījumā to dažādos veidos aizstāvēt. Kalpošana tēvzemei ir gan pateicības, gan mīlestības apliecinājums. Īsos vārdos to precīzi formulēja izcilais poļu rakstnieks un filozofs Cipriāns Kamils Norvids: „Tēvzeme ir mūsu visu kopīgs pienākums.”

Šodien ir vērts uzdot jautājumu par mūsu attieksmi pret Tēvzemi. Tik ilgi tā pastāvēs, kamēr pukstēs latviešu sirdis... Latviešu, kas nekaunas par savu izcelsmi, zina savas vēstures lappuses un ir lepni savā patriotiskajā nostājā. Jo Māti – Tēvzemi – var saprast tikai mīloša sirds, un šodien šī mīlestība, šķiet, ir apdraudēta. Ja sirds nedeg rūpēs par Tēvzemi, tad nevar runāt par atbildību attiecībā uz tautu, zemi. Tas, kas ir svarīgs, kļūst par mūsu rīcības virzītājspēku, tādēļ, ka mīlam, cienām, tādēļ, ka jūtamies savā zemē kā mājās. Ja kaut kas ir tikai ārišķīgs, neiesaknots sirdī, tas kļūst vienaldzīgs un paviršs.

Ir vērts aizdomāties, KĀ uzmodināt mīlestības jūtas pret Tēvzemi.

Pirmkārt, ikvienam pilsonim ir pienākums rūpēties par savas personības attīstīšanu – fizisko veselību, intelektuālo, morālo un garīgo briedumu. Tieši mīlestībai pret tēvzemi jābūt par dzinējspēku uz-

ņemties atbildību par sevis attīstīšanu un audzināšanu, lai saglabātu iekšējo brīvību. Tikai iekšēji brīvi cilvēki, kuri dzīvo saskaņā ar sirdsapziņu, var sekmēt savas valsts labklājību. Tikai brīvi cilvēki var izaudzināt brīvus cilvēkus. Tas, kurš koncentrējas uz sevi, uz savām vajadzībām un kāribām, nav spējīgs milēt un dāvēt sevi otram, jo egoisms ir mīlestības noliegšana.

Patriarhs Bartolomejs Utsteina klostērī Norvēģijā teica: „Pāriet no patērēšanas uz upurēšanos, no alkātības uz dāsnumu, no izšķērdības uz spēju dalīties, praktizējot askēzi, kas nozīmē mācīties dot un nevis tikai atteikties. Tas ir veids, kā milēt, kā pakāpeniski pāriet no tā, ko gribu es, uz to, kas vajadzīgs Dieva pasaulei.”

Otrkārt, pilsonim ir pienākums rūpēties par savu ģimeni – ģimeni, kurā augam, attīstāties un kuras dibināšanai jaunā paaudze vēl tiek gatavota. Rūpes par stabilas ģimenes izveidošanu un gudru bērnu audzināšanu ir viens no svarīgākajiem patriotisma aspektiem, jo mīlestība pret dzimteni sākas ģimenē – tēva mājās. Stipra, stabila, mīloša un ticīga ģimene ir stipras valsts drošākais pamats. Vecāku pienākums ir gādāt par savu bērnu fiziskajām un garīgajām vajadzībām – audzināšanu ticībā un mīlestībā, lūgšanā un tikumos.

Ģimenē iemācās lūgt atļauju, neuzspiežot savu gribu, teikt „paldies”, paužot sirsnīgu pateicību par saņemto, valdīt pār savu agresivitāti un alkātību, kā arī lūgt piedošanu, ja izdarīts kas slikts. Šie mazie patiesas laipnības žesti palīdz veidot kopdzīves kultūru un cieņu pret to, kas ir ap mums. (Pāvesta enciklika „Laudato si” – „Esi slavēts”, 213)

Priesteris Rinalds Broks

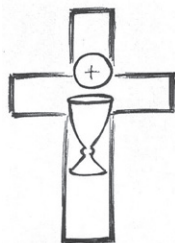
VIENMĒR PIE MUMS

Mēneša beigās – 31. maijā – tiek svinēti Vissvētākās Jaunavas Marijas apmeklēšanas svētki un Kristus Vissvētākās Miesas un Asins svētki. Šoreiz pievērsīšos Kristus Miesas un Asins svētku vēsturei, pašu neizsakāmi nozīmīgo Euharistijas noslēpumu neskatot. To saku, lai kāds neapstātos pie zināšanām par svētku izcelsmi vien.

Tāpat kā dzimšanas dienas svinības nav svarīgas pašas par sevi, bet tiek svinētas kāda cilvēka dēļ, jāatklāj, kāds ir šo svētku svinēšanas nodoms.

Vēsturiskie notikumi ne tikai liecina, kā reiz ir bijis, bet palīdz atklāt, kāpēc kaut ko darām, kāpēc kādus svētkus svinam. Mūsu svētku kontekstā to darām tāpēc, ka Kristus IR īpašā veidā klātesošs Euharistijā, un šī ir pateicības diena Jēzum par Viņa bezgalīgo mīlestību, par to, ka sevi ieslēdz tabernākulā, lai arvien būtu un paliktu pie mums.

Viens no pierādījumiem, ka Jēzus klātbūtne ir patiesa, atrodams notikumā, kas risinājās Svētās Kristīnes baznīcā Bolsēnas pilsētā Itālijā. 1263. gadā kādu priesteri no Prāgas māca šaubas, vai pēc viņa izsacītajiem vārdiem maize pārvēršas par īstu Kristus Miesu un vīns – par Asinīm.

Priesteris lūdza Dievam šaubas izklīdināt un devās svētceļojumā. Un Dievs viņam atbildēja ar euharistisko brīnumu. Nonācis Bolsēnā, garīdznieks svinēja Svēto Misi. Paceļot hostiju, tā pēkšņi pārvērtās par redzamu Miesu, kas asiņo. Asins lāses pilēja bikeri un uz altāra, priesteris satraukumā centās paslēpt hostiju korporālā, bet tā asiņoja vēl vairāk. Nespējot Misi turpināt, viņš steidzās uz netālo Orvjeto pilsētu, kur tolaik rezidēja pāvests Urbāns IV. Pāvesta sūtnis, vietējais bīskaps steidzās aplūkot

notikušo, un pārliecinājies par stāstīto, ar svētajām relikvijām viņš devās procesijā pa pilsētas ielām. Saistībā ar šo notikumu pāvests Urbāns IV 1264. gadā iedibināja svētkus, kurus pavisam drīz arī mēs esam aicināti svinēt, piedaloties Sv. Misē un procesijā, kad brīnišķīgā veidā varam apliecināt ticību un pavadīt savu Kungu.

Tā kā svētki tiek svinēti ceturtdienā, lai nodrošinātu ticīgajiem iespēju tajos piedalīties, svinēšana nereti tiek pārcelta uz nākamo svētdienu. Lai Dievs caur šiem svētkiem un procesiju pilsētas ielās ved arī mūs tuvāk Euharistijas noslēpumam!

Aija Mālniece

IESPĒJA BĒRNIEM VASARĀ

RARZI Katehēzes centrs un Betānijas dominikāņu māsa aicina pieteikt 7 – 12 gadus vecus bērnus katehēzes nedēļai „Seko man”. Tā notiks no 3. līdz 8. jūnijam kristīgo nometņu centrā „Gančauskas” (netālu no Siguldas). Nometnes laikā bērni mācīsies praktizēt ticības dzīvi, kalpot Baznīcā un veidot personiskas attiecības ar Trīsvienīgo Dievu. Katru dienu notiks

katehēzes; rīta un vakara lūgšanas; Sv. Mise; sporta spēles, pārgājieni, jāšana ar zirgiem, kāpšana klintī, šaušana ar loku, radošās darbnīcas.

Nometnes cena: 75 eiro. Pieteikšanās elektroniski – www.kanela.lv. Pieaugušajiem un jauniešiem iespējams strādāt kā brīvprātīgajiem.

Māsa Diāna OP

DIEVA ŽĒLSIRDĪBAS REKOLEKCIJAS

„Cik reiz tu vēlies Mani iepriecināt, stāsti pasaulei par Manu lielo un neizdibināmo žēlsirdību,” Jēzus aicina mūsu Faustīni un mūs katru liecināt par Dieva Žēlsirdību.

Uzlūkojot svētgleznas, ikonas, bieži rodas iekšējs savijņojums, kuru nav iespējams izskaidrot ar prātu un izzināt ar maņām. Svētajos Rakstos Jēzus mācekļiem saka līdzība, ka tiem tagad ir iespēja Viņu iepazīt jaunā veidā – pāri telpas un laika robežām.

Benediktiešu mūks Lorens Frīmens savā darbā „Jēzus – iekšējās pasaules skolotājs” raksta, ka neizskaidrojamā tuvība rodas caur Garu. „Bez Svētā Gara nebūtu stāsta par Jēzu, jo kopš Augšāmcelšanās tieši Gars ļauj redzēt Jēzu... Sākumā Jēzus klātbūtni var izjust tikai kā iespēju, kaut ko tādu, uz ko mēs varam tikai cerēt. Jēzus veidojas un dzimst mūsos, pakāpeniski ļaujot ticībai izaugt par zināšanām un pieredzi.”

Mūsdienās cilvēkam ir ļoti grūti atrast klusumu, norimt, pabūt kopā ar Dievu, tomēr klusums ir dziedinošs un piedodošs, tas harmonizē daudzās atbildes un pārbauda to patiesumu, no klusuma rodas gan gudrība, gan iecietība.

Atrodies Žēlsirdīgā Jēzus svētbildes

priekšā, ir sajūta, ka Jēzus ar savām dziļajām un labsirdīgajām acīm skatās tieši uz mani, ka Jēzus man palīdz atbildēt uz jautājumu, kas es esmu. Jā, sevis izziņa ir sāpīga, tomēr tā nes prieku un brīvību. „Svētais Gars ir draugs, kas atbrīvo mūsu spēju mīlēt un nebeidzami piedot,” saka benediktiešu mūks. „Garū nevar izpētīt, bet mēs to izjūtam no klusā, dziedinošā, mierinošā pavediena, kas vijas cauri mūsu dzīvei. Garā cilvēki var uzdriktēties sajūst mīlestību, kas nepazīst robežas.”

Baznīca piecdesmit dienu garo Lieldienu laiku noslēdz ar Vasarsvētkiem. Šajā dienā, kad jūdi pulcējās Jeruzalemē pieminēt notikumus Sinaja tuksnesī, Dieva Gars ugunsmeļu veidā nolaidās pār Mariju un apustu-

ļiem un piepildīja viņus ar savu spēku (Apd 2: 1 - 5).

Arī es varu saņemt Dieva Garu un ļaut, lai Gars mani vada. Pats Dievs vēlas iemājot un parādīt savu spēku, darīt brīnumus, vairot pasaulē mīlestību, mieru un prieku! Ļauj Dieva Garam sevi piepildīt, un tu pieredzēsi Dieva spēku savā dzīvē, Dieva brīnumus, kas nebeidz pārsteigt un piepildīt.

Sanita Solovjeva

„MŪZIKA IR CEĻŠ PIE DIEVA UN CILVĒKIEM”

No 29. aprīļa līdz 1. maijam Liepājā, Sv. Dominika klosterī notika liturģiskās mūzikas darbnīcas ar poļu komponistu un diriģentu Pāvelu Bembenu (Paweł Bębenek).

Ieraugot paziņojumu par gaidāmo pasākumu, sirds ietriecējās, taču uz sevi to neattiecināju, jo man nav muzikālās izglītības un dziedu kā dziedu. Kad pr. Pāvils atsūtīja ziņu par darbnīcām, sirdī uzjundīja ilgas, bet „tas jau nav tādiem kā es” ņēma virsroku vēl uz pāris dienām. Tad, pārļāstot atsūtīto, ieraudzīju teikumu, ka tiek aicināti arī tie, kuriem vienkārši patiek dziedāt. Tā bija atslēga drosmi.

Meistardarbnīcas sākās ar mēģinājumiem balsu grupās repetitoru vadībā. Liela daļa dalībnieku no Latvijas un Lietuvas P. Bembena repertuāru izmanto Sv. Misēs, tādēļ viņiem daudzas dziesmas bija pazīstamas.

Sekoja divas prieka un savstarpējas mīlestības pielietas dienas kopā ar Pāvelu Bembenu. Apbrīnojama vienkāršība, sirsnība, iecietība, joki, mūzika un visam pāri – Dieva mīlestība. Viņš pieņēma visus, strādāja ar visiem un dalījās ar visiem. Sv. Dominika baznīcā ir laba akustika, tādēļ komponista dziesmas skanēja īpaši. Izcila pievienotā vērtība bija viņa īsie, bet precīzie skaidrojumi par to, kas ir dziesmas un veids, kā dziedam. Piemēram, retorisks jautājums, vai varu kādu piespiest mīlēt un slavēt Dievu? Vai tomēr varu dalīties tikai ar savu Dieva mīlestības pieredzi? Par to, cik svarīgi saprast, ko dziedu un kāpēc (un ne tikai dziedu, bet arī daru, domāju)?

Ko nozīmē patiesa uzticēšanās Dievam (Tev ir spārni! Lido – dziedī, dejo, zīmē, radi, dari – Viņš tevi noķers!)? Līdz asarām apburoša bija P. Bembena „ciņa” ar latviešu un lietuviešu mentalitāti – vēlmi dziedāt liriski. Jāsaka, ka tā bija pārsteidzoša iespēja izbaudīt, kā mainās mūzika, pamainot tikai kādu sīkumiņu.

Pievienotā vērtība bija iespēja iepazīties ar citiem dalībniekiem. Vienā no vakariem katrs pastāstīja par

sevi, un šis vizītkartes rosināja pārdomām. Kāpēc viens ir gatavs ļauties sirds aicinājumam, bet cits visu dzīvi nodzīvo tā, kā vēlējušies vecāki? Cits spējis 44 gadu vecumā, kad šķitis, ka dzīve problēmu dēļ sabrūk, pilnībā izmainīt dzīvi un staro aiz laimes. Uzrunājošas bija kopienas. Pirmā, kas visus uzņēma, – Liepājas Sv. Dominika baznīcas draudze (ne velti uz to iet arī tie, kas nepieder draudzei, īpaši acis iekrita viriešu darbs virtuvē, savstarpējās cieņas pilnās attiecības) un Viļņas Sv. Jēkaba un Filipa katoļu draudzes koris (dažādu profesiju un vecumu pārstāvji, taču kas par kopā būšanas prieku!).

Pirms došanās mājās P. Bembens vēlreiz iedrošināja ļauties mūzikai, sakot, ka ikviens var dziedāt! Problēma ir tikai cilvēku bailēs dziedāt un pieņemt lēmumus. Viņš aicināja pamēģināt un uzticēties Jēzum, nepievērst uzmanību tam, ko citi teiks par izdarīto izvēli, jo cilvēki „vārdus bieži lieto kā akmeņus”. Viņš atsaucās uz Jēzus vārdiem: „Nebaidieties!”

Līga Irbe, Inguš Vrubļevska foto

BAZNĪCU NAKTĪ DZIRDĒSIM KOKLES

1. jūnijā, kad mūsu baznīcā ritēs Baznīcu nakts notikumi, **pulksten 19.30** dzirdēsim ukuleļu un kokļu grupas dalībniekus. Kokli spēlēs priesteris Pāvils, Aivars Zariņš un Inga Agloniete.

Uz jautājumu, kas draudzes prāvestu – cilvēku no Polijas – pamudināja pievērsties kokles spēlei, atbilde bija visaptveroša. Vispirms priesteris Pāvils (atēlā) atcerējās reiz dzirdētu komentāru, ka latvietis savā būtībā nav skaļš, bet sirdi prot izteikt caur mūziku un mākslu. Tajā ieraugāma arī kokle, kas nav spalgas un mežonīgas skaņas instruments, bet maigā veidā var stāstīt par dzīves vērtībām un ticību.

Tā kā priesterim ir pieredze gītaras un ukuleles spēlē, vēl cita stīgu instrumenta iepazīšana nav likusies neiespējama.

– Esot Latvijā, redzot, ka mūsu draudzē kokli spēlē Aivars; piedaloties koklētāju, gītaristu nometnē Aglonā; novērtējot izcilās koklētājas Laimas Jansones talantu, atnāca doma šo instrumentu uzlūkot pašam, – komentē priesteris. – Vispirms ieskatu kokles spēlē sniedza Zane no Liezēres. Viņa sagādāja pirmo kokli, uz kuras trenējos. Instrumenta balss ļoti iepatikās, un ceļš, lai pamatīgāk iepazītu kokli, aizveda uz Aglonu, kur pamatus kokles spēlē māca Inga Agloniete. Redzot manu sajūsmu par

jauno instrumentu, kāda ģimene no Smiltenes nolēma pie meistara Ģirta Laubes pasūtīt man personīgu kokli. Varēju piedalīties kokles dizaina izstrādē. Izteicu vēlmi uz kokli uznest krusta zīmi un burtu “M”,

kas savulaik bija pāvesta Pāvila II ģerbonī un sūta pie Jēzus un Marijas zem krusta. Tāpat par simbolu izvēlējos sirdi, kas izsaka prieku slavēt Kungu.

Izvēršot tālāk kokles stāstu, priesteris Pāvils pieminēja vēl kādu būtisku lietu: – Ja cilvēka iekšējā pasaule ir pareizi noskaņota, Dieva Gars, Mīlestība var lieliski spēlēt uz katra sirds stīgām, radot miera, prieka, sadarbības vai līdzietības akordus.

– Ceru, ka tas ir veids, kā būt tuvāk arī draudzei, jo kokle ir dziļi ieaudusies latviešu kultūrā, ļauj saspēlēties un sarunāties ar pārējiem, – vēstīja draudzes gans. – Kokles spēle der dažādos pasākumos – Bībeles stundā, slavēšanā gan mūsu draudzē, gan Aglonā, tāpat kokli biju paņēmis līdzī braucienā uz Poliju, kur to dzirdēja mani vecāki. Lai Dievs palīdz spēlēt uz ikviena sirds stīgām, un kā teica svētais Augustīns, lai arī mēs topam par Dievam patīkamu dziesmu, lai paši esam kā kokle ar dažādu notikumu, dzīves atziņu stīgām un lai mūsu iekšējās kokles skaņa sasniedz Debesis!

Inese Elsiņa

SKRĒJIENS, IEZĪMĒJOT LATVIJAS KONTŪRU

Baznīcu nakts ietvaros **1. jūnijā pulksten 22** ikviens aicināts piedalīties skrējienā apkārt Madonai, iezīmējot Latvijas kontūru. Kā komentē atbildīgais Vents Ikaunieks, tas būs vienotības skrējienis par Latviju. Kopumā jānoskrien 7, 5 ki-

lometri. Var skriet bērni un pieaugušie, arī seniori, ikviens interesents. Kaut 200 metrus, vairākus kilometrus vai visu trasi – kā katrs vēlas. Līdz 30. maijam pie Venta (t. 26325924) jāpiesakās tiem, kuri vēlas skrējiena laikā nest lāpu.

DRAUDZES JAUNIEŠI VIESOJAS PANSIONĀTĀ

13. aprīlī mēs – draudzes jaunieši – leva, Sintija, Eliza, Jēkabs un Mārtiņš devāmies uz Mārcienas pensionātu. Pēc priestera Pāvila vadītās Sv. Mises vēlējāmies sagādāt pārsteigumu pensionāta iedzīvotājiem. Kopā ar priesteri dziedājām dziesmas, priesteris spēlēja ukuleli, daži no mums – ģitāras, bet citi rādīja kustības dziesmām. Lasījām arī fragmentus no Bībeles un Psalmus, kas stāsta par uzticēšanos Dievam, nebaidīšanos no briesmām, kā arī laimes un drošības izjūtu, ko gūstam, esot kopā ar Dievu. Šis apciemojums, šķiet, palīdzēja gan mums, gan pensionāta iemītniekiem gūt prieku par savstarpējo satikšanos un Kristus uzvaru pār nāvi, jo svinējām Lieldienu laiku.

Tikšanās noslēgumā uzdāvinājām katram pašu gatavotās papīra olas, uz kurām bija uzrakstīti īsi Bībeles fragmenti, kas, ceram, aizķērās katram sirdī un lika padomāt. Vecie ļaudis bija iepriecināti par mūsu apciemojumu, un arī mēs bijām priecīgi, ka spējam slavēt Dievu ne tikai savā pulciņā, bet palīdzot citiem apjaust Dieva dotās žēlastības.

Svētā Hildegarde no Bingenē ir sacijusi: “Debesis zemes virsū ir visur, kur cilvēkus piepilda mīlestība pret Dievu, pret citiem cilvēkiem un pret sevi pašu.” Ceram, ka pensionāta iemītnieki caur mūsu apciemojumu izjuta gan mūsu, gan Dieva sniegto mīlestību tieši viņiem!

Eliza Elsiņa

KONFERENCE „DZĪVĪBAS SVĒTUMS” MADONĀ

14. aprīlī Madonas pilsētas vidusskolas telpās notika diakonijas darbinieku konference, kuru kopumā apmeklēja ap 70 dalībnieku.

Konference sākās ar Guntas Irbes stāstījumu, kā viņa ar savu kalpojumu aizsāka kustību „Luterāņi dzīvībai”, turpinājumā bija baptistu mācītāja Edgara Maža un viņa sievas lekcija „Dievs, cilvēks un seksualitāte”. Par to, kā ārsts ginekologs nonāca pie lēmuma neveikt abortus, stāstīja Gints Lapiņš, savukārt konferences noslēgumā norisinājās paneldiskusija „Bērna zaudējums un sievietes dvēsele”.

Konferenci apmeklēju kopā ar vīru. Skumjas raisīja fakts, ka citi mūsu draudzes locekļi pasākumu neapmeklēja. Neskatoties uz to, ka konference tika rīkota

kā diakonijas darbinieku ikgadēja tikšanās, tās galvenā doma bija par visiem svarīgu tēmu – dzīvību. Ļoti patika daktera Lapiņa stāstījums, cik saprotoši viņa lēmumu neveikt abortus pieņēma sieva, arī ginekoloģe, un pārējie kolēģi. Ārsta stāstījumā viss izklausījās tik viegli, radās izjūta, ka šim lēmumam nav bijuši nekādi šķēršļi, tomēr neizpalika bez pārbaudījumiem, lai ginekologs nonāktu pie izšķirošā lēmuma un to turpinātu. Uzrunāja arī tēze, ka cīņa par dzīvību nav fiziska, bet garīga.

Mūsu draudzei kā sabiedrības locekļiem, vēl jo vairāk – kristiešiem, manuprāt, jāiesaistās šajā kalpojumā, lai katra dzīvība, ko Dievs ir ielicis mātes klēpī, varētu piedzimt!

Egija Kušnere

MŪSU ELIZABETE IR CĪNĪTĀJA!

Pateicamies visiem, kas piedalījās lūgšanās un Misēs un uzņēmās aizlūgumus par Elizabeti Žūriņu. Viņa ir dzīva un vareni aprūpēta, tikai pateicoties jūsu un daudzu citu lūgšanām. Kad man (Elizabetes mammai Ilonai) Rīgas bērnu klīniskās universitātes slimnīcas ķirurgs pēc meitas pirmās apskates paziņoja: „Ja šis bērns izdzīvos četras dienas, tad dzīvos arī tālāk”, caur mani izskrēja visdažādākās emocijas.

Bet sevi rokās saņemt palīdzēja vien tas, ka uzreiz pēc negadījuma uz visām pusēm bija vēstīts, lai lūdzas par Elizabeti. Ar mums kopā bija Madonā, Ņujorkā, Maskavā, Kauņā, Rīgā un citās vietās Latvijā un pasaulē dzīvojošie aizlūdzēji. Tas stiprināja, mierināja un deva spēkus turēties, jo zināju, ka viss, kas notiek, ir Dieva apredzībā.

Elizabetes nodomā tika noturētas vairākas Mises, dodot vēl lielāku pārliecību, ka Dievs mums šajās ciešanās ir pavisam klāt. Apstiprinājumu tam saņēmu no ārstiem, kas atzina: „Elizabete ir cīnītāja!”, „Cik viņai viss labi dzīst, un gandrīz nekas no veiktajām operācijām neaiziet zudībā.” Par šo cīņas sparū un veiksmīgajiem ārstu rezultātiem varam pateikties aizlūdzējiem, kas iestājās par Elizabeti, un ka šis lūgšanas Dievs ir uzklaušījis. Mūsu ģimenei vie-

niem pašiem to nebūtu izdevies panākt. Miers, pateicība Dievam mūs nav atstājis, jo ticam, ka ir cilvēki, kas mūs ar Elizabeti tur savās lūgšanās vēl joprojām. Paldies visiem, lai Dievs bagātīgi atmaksā šos pūliņus, jo Dieva tuvums mums būs nepieciešams vēl ilgstoši.

Pašreiz esam rehabilitācijas centrā, bet pēc izrakstīšanas no tā Elizabetei būs nepieciešamas īpašas fizioterapeita nodarbības – vismaz līdz jūlija vidum (pēc ārstu prognozēm), kamēr dzīst ādiņa un strauji veidojas rētaudi.

Šis periods viņai un arī mums kā vecākiem būs īpaši grūts, jo meitene, neraugoties uz lielajām sāpēm, mājās būs nepārtraukti jākustina, un jānodarbina viņas problemātiskās zonas. To viņai ir 50% no visa ķermeņa.

Paldies katram, kas mūs atbalsta garīgi un arī materiāli, jo izdevumi ārstēšanās procesā ir lieli, bet jāuzticas, ka arī par to gādā Dieva žēlastība caur atvērtām sirdīm.

Lūgšanu spēks, kā redzat, ir ļoti liels, tāpēc pateicamies jau iepriekš, ka turēsiet Elizabeti un mūsu ģimeni savās aizlūgšanās arī turpmāk.

Dziļā pateicībā par sniegto garīgo un fizisko atbalstu –
Žūriņu ģimene

LŪGŠANA SVĒTAJAM GARAM

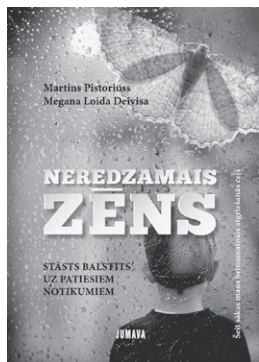
Visvarenais un mūžīgais Dievs, kas esi vēlējies mūs atjaunot caur ūdeni un Svēto Garu un esi mums dāvājis grēku piedošanu, izlej pār mums septiņas Tava Svētā Gara dāvanas, gudrības un saprāta Garu, padoma un spēka Garu, zinību un dievbijības Garu, kā arī piepildi mūs ar svētas Tevis bijāšanas Garu. Amen.

VĒRTĪGA GRĀMATA. IESAKU IZLASĪT!

Martina Pistoriusa un Meganas Loidas Deivisas grāmata „Neredzamais zēns” balstīta uz patiesiem notikumiem.

„Es runāju vienīgi ar Dievu un mēs nerunājām par lielām dzīves problēmām, neuzsākām filozofiska rakstura debates un nestrīdējāmies par reliģiju. Es nevaru pierādīt, ka Viņš tiešām pastāv, taču tik un tā Viņam ticu, jo zinu, ka Viņš ir īsts... Atšķirībā no cilvēkiem, Dievam nevajag nekādus pierādījumus, ka es pastāvu. Viņš vienkārši zina, ka es esmu,” – pārdomās dalās Martins.

Martins, viens no grāmatas autoriem un arī galvenais varonis, šī vārda patiesajā nozīmē, darbu vēltijis savai sievai Džoannai, kas ieklausās viņa dvēseles čukstos un mil viņu tādu, kāds viņš ir. Tie nav romantiski epi-

teti, katrs vārds ir jāuztver burtiski.

12 gadu vecumā Martins saslima ar kaiti, ko ārsti nevarēja atklāt, tāpēc vecākiem ieteica zēnu ievietot kādā iestādē, lai slimība turpina savu gaitu. Zēns zaudēja atmiņu, runas spējas, viņa ķermenis nebija paralizēts, bet tas kustējās tikai spazmas un krampju iespaidā...

16 gadu vecumā viņš pamodās no komas, kurā atradās divus gadus, un pamazām saprata, ka ir citāds, ka zem čaulas slēpjas veselais saprāts, par kuru apkārtējiem nekādi nevarēja paziņot.

Tas ir patiesi stāsts par ģimenes mīlestību un apbrīnojamo dzīves ceļu, kas ļāvis Martinam būt šeit un tagad, skatot pasauli pavisam citām acīm.

Sanita Solovjeva

ADORĀCIJAS NAKTS AGLONĀ

Piektdienas vakars, 27. aprīlis. Prāvs pulciņš – sešpadsmit Madonas katoļu draudzes ļaudis – priestera Pāvila vadībā dodas uz nakts adorāciju Aglonā. Deviņas stundas paiet kā viens acumirklis.

Slavējam, lasām Biblii, skaitām rožukroni. Dziedam, dziedam un vēlreiz dziedam – arī Stundu dziesmas Marijas godam, vesperes, laudes. Sanāk brīnišķīgs koris. Uz augšu, pie Dievmātes kājām ceļas mūsu balsis debešķīgas mūzikas pavadībā. Slavējot sirdis traucas pateicības dziesmās mūsu Kungam un godinot mūsu Dievmāti Mariju. Augstāk, vēl augstāk, Dievu slavējot, ceļas arī manas rokas. Pie Dievmātes kājām noliekam savas pateicības un lūgšanas.

Ejam Krustaceļu. Gaidu brīnumu kā savā pirmajā adorācijas naktī, bet brīnumi jau parasti atnāk negaidot. Toreiz pie trešās vai ceturtās stacijas man pēkšņi šķita, ka atkal esmu Jeruzalemē – Kunga kapa baznīcā. Šī izjūta bija pavisam mazu britiņu, likās, ka izzūd gan laika, gan telpas robežas – esmu Aglonā, bet tajā pašā laikā tur. Tur, kur viss notika.

Paldies Dievmātei, kas mūs ieaicināja tik plašā pulkā! Nākošajā adorācijas reizē varbūt arī tu sajūtīsi Dievmātes aicinājumu. Nebaidies atsaukties! Viena neizmirstama, brīnišķīga nakts. Un tad, iespējams, būs arī pārējās. Ja tu vēlēsies.

Ineta Resne

KONFERENCE „BŪT VAI NEBŪT VARONIM?”

2018. gada 8. jūnijā Madonas Novadpētniecības un mākslas muzejs sadarbībā ar Madonas Romas katoļu draudzi un Valsts Kultūrkapitālā fonda atbalstu rīko konferenci „**Būt vai nebūt varonim?**” Visi laipni aicināti!

PROGRAMMA

8.00–9.00	Sv. Mise Madonas Romas katoļu baznīcā Madona, Liepājas iela 13	
9.30–10.00	Dalībnieku reģistrācija Madonas Novadpētniecības un mākslas muzejs, Skolas iela 10A, Madona	
10.00–10.20	Konferences atklāšana Zigfrīds Gora , Madonas novada domes priekšsēdētāja vietnieks Līvija Zepa , Madonas novadpētniecības un mākslas muzeja direktore	
10.20–10.45	Psihoterapeits Viesturs Rudzītis , „Varoņa dzimšana un nāve”	
10.45–11.10	Dr. hist., prof. Harijs Tumans , „Varonības fenomens Eiropas kultūras pamatos: antikais mantojums”	
11.15–11.45	Priesteris Pāvils Kamola , „...par labo varbūt kāds uzņemtos mirt...” (Rom 5:7) – būt varonim pēc Bībeles gudrības”	
11.50–12.15	Režisors Viesturs Kairiņš , „Varonis mūsdienu sabiedrībā un kultūrā”	
12.15–12.30	Jautājumi un diskusijas	
12.30–13.30	Pusdienu pārtraukums	
13.30–15.30	Paralēlās diskusiju grupas Madonas Novadpētniecības un mākslas muzejs, Skolas iela 10A	
	„Varonis – vīrietis”	Piedalās: priesteris Andrejs Mediņš Lielā zāle
	„Varone – sieviete”	Piedalās: prof. Angelika Juško-Štekele , māsa Sofija Mazā zāle
	„Varoņu publiskā tēla veidošana”	Piedalās: žurnāliste Dace Stirāne Mansards
15.30–16.00	Konferences noslēgums Lielā zāle	

Programmā var tikt veiktas izmaiņas!

CERĪBU DIEVMĀTE TURPINA CEĻU

Aizbraucot uz Poliju, klostermāšas Emanuēla un Gabriēla draudzei uzdāvināja Cerības Dieva Mātes figūru, kas Adventa laikā ceļoja pie mūsu ģimenēm. Māšas vēlējas, lai Dievmāte turpina savu ceļojumu ne tikai Adventā, bet ir klātesoša ģimenēs, kuras gaida bērniņu. Cerību Dieva Māte labprāt ciemosies arī pie draudzes cilvēkiem, kam vajadzīga dziedināšanas, piedošanas un izlīgšanas cerība, saticī-

ba ģimenē utt. Jo kā saka sv. Benaventura savā lūgšanā Marijai: „Vēl nav dzirdēts, ka būtu kāds atstāts, kas pie Tevis meklējis patvērumu vai lūdzis Tavu palīdzību.”

Ar draudzes prāvesta Pāvila Kamola aicinājumu un svētību uzņemos koordinēt Cerību Dieva Mātes figūras svētoceļojumu un pieteikumus uzklaušīšu pa tālruni 26364912.

Sanita Solovjeva

TIEKAS AIZLŪDZĒJI PAR KONSEKRĒTAJĀM PERSONĀM

5. maijā saņēmu piedāvājumu doties uz Gulbenes baznīcu, kur pulcējās aizlūdzēji par priesteriem un konsekkrētajām personām. Tikšanās kuplināja draudžu pārstāvji no Jelgavas, Rīgas, Smiltenes, Madonas un Gulbenes. Sākām ar slavēšanu, pēc tam priesteris Pāvils nedaudz pastāstīja, kā radās šī kustība un kāpēc ir svarīgi lūgties par priesteriem un jauniem paaicinājumiem uz konsekkrēto dzīvi. Liecības, cik viegli vai grūti ir lūgt un kādus augļus no tā var gūt, sniedza vairāku draudžu

pārstāvji. Piedalījāmies arī Svētajā Misē, ko celebrēja priesteris Andžejs. Saņēmuši garīgo stiprinājumu, vēl turpinājām kāvēties agapē pie gardām tortēm, slavējot Dievu ar dziesmām. Nobeigumā – Rožukronis pie Sv. Marijas altāra un tad mājupceļš.

Pēc šīs tikšanās sapratu, ka priesteru nodomā lūdzos pārāk maz, bet, ja vēlamies redzēt labus garīgos vadītājus, viņiem ir jāpalīdz ar regulārām un dedzīgām lūgšanām.

Ilze Seržāne-Dzene

ŠAHA SPĒLE DRAUDZĒ TURPINĀS

5. maija rītā uz draudzes otro šaha turnīru sanāca seši spēlētāji – Līga, Matīss, Daniēls, Rudolfs, Vasiljijs un Ilze. Izspēlējot katrs ar katru, 1. vietu ieguva

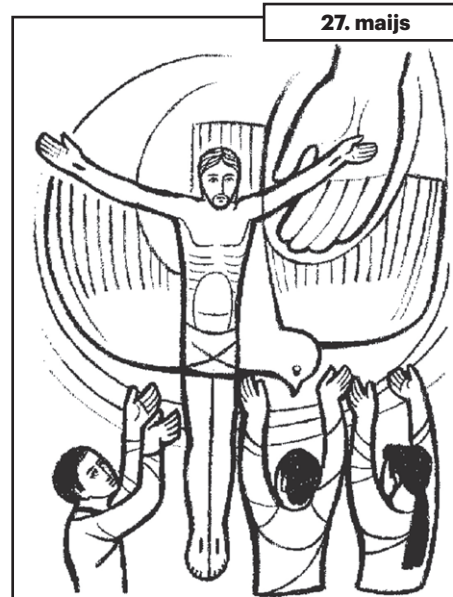
Ilze Priedīte, 2. vietā ierindojās Vasiljijs Kurovskis, 3. vietā – Rudolfs Kalniņš.

Rudeni uz šaha spēli tiksimies atkal.

Ilze Priedīte

Svētdienas Evaņģēlijs

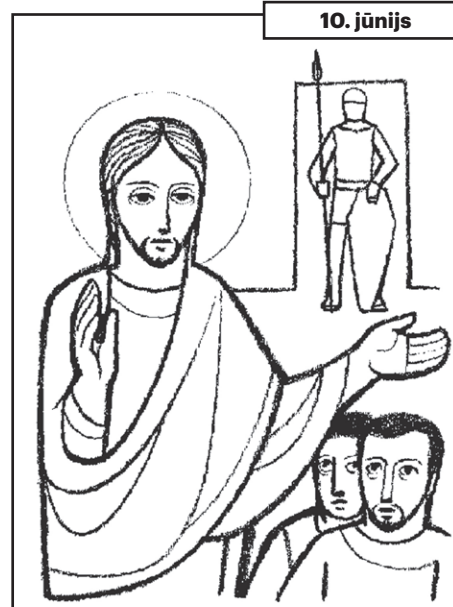
27. maijs

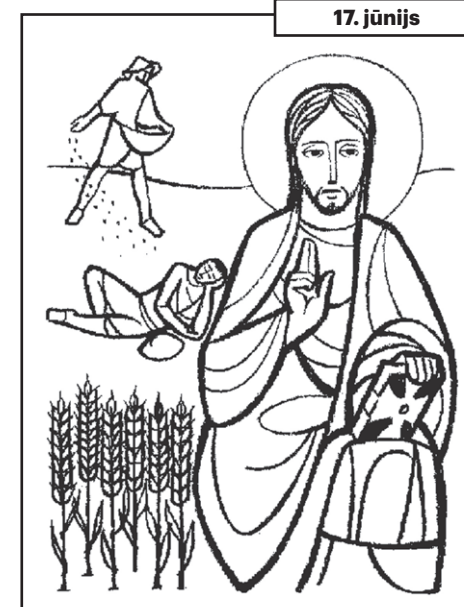
3. jūnijs

10. jūnijs

17. jūnijs

Draudzes vizītkarte

Madonas Romas katoļu draudze

Reģ. Nr. 90000463704
Adrese: Liepājas iela 13, Madona, LV 4801
Konts: LV19UNLA0095132107450, SEB BANKA
E-pasts: draudze@madona.lv
www.madonasdraudze.lv
www.draugiem.lv/madonasdraudze
www.facebook.com/madonasdraudze
Twitter: @Madonasdraudze

Prāvests Pāvils Kamola

Mob. tālr. 27464820,
e-pasts: psksamolla@gmail.com

Lūgšanu kapela

Atvērta visu diennakti (Raiņa iela 5)
Kontakti: Aivars Zariņš (t. 29429518),
e-pasts: aivarszar@gmail.com

Bībeles stunda

Laiks: otrdien plkst. 19.15
Vieta: Valdemāra bulvāris 18
Kontakti: Aija Mālniece (t. 26253927)

Dievkalpojumu kārtība

Sv. Mise Madonas katoļu baznīcā
Pirmdien, trešdien, piektdien – plkst. 7.15
Otrdien, ceturtdien – plkst. 18
Sestdien – plkst. 8
Svētdien – plkst. 11 un 18

Lai saņemtu draudzes jaunumus
un iknedējas pasākumu grafiku savā
e-pastā, ir jāpiesakās, rakstot uz e-pastu:
mdravez@gmail.com

BAZNĪCU NAKTS MADONAS KATOĻU DRAUDZĒ

- ✦ **Svētā Mise** (plkst. 18)
- ✦ **Dzied jauktais koris „Madona”** (plkst. 19)
- ✦ **Spēlē draudzes ukuleļu un kokļu grupas dalībnieki** (plkst. 19.30)
- ✦ **Sakrālās dejas** (plkst. 20)
- ✦ **Mielasts** (baznīcas dārzā plkst. 20.20)
- ✦ **Tēvreize un Latvijas himna** (plkst. 21)
- ✦ **Slavēšana draudzes mūziķu vadībā** (plkst. 21.15)
- ✦ **Skrējiens ar lāpu** apkārt Madonai, iezīmējot Latvijas kontūru, vai **Adorācijas lūgšanas** baznīcas klusumā (plkst. 22)
- ✦ **Vakarēšana** ar dziesmām pie ugunsкура (baznīcas dārzā plkst. 23)
- ✦ Visu vakaru – **Bībele** (iespēja uzdevumiem, izmantojot Sv. Rakstus) un **foto izstāde** baznīcā par draudzes vēsturi
- ✦ **Darbnīcas bērniem** (svētceļnieku mājīnā līdzās baznīcai plkst. 19)
- ✦ **Pārgājiens ar uzdevumiem** jaunāko klašu skolēniem (baznīcas dārzā plkst. 19)

Draudzes kalpojumi

Pastorāts
Ģimeņu tikšanās
Viru vakari
Kalpošana slimnīcā
Kalpošana pansionātā
Draudzes koris
Senioru brokastis
Jauniešu tikšanās
Svētdienas skola

Izdevumu „KALNĀ” veidoja:

Priesteris Pāvils Kamola (t. 27464820),
Aija Mālniece (t. 26253927), Agnese Liepiņa
(t. 26388710), Inese Elsiņa (t. 29207585).
E-pasts: mdravez@gmail.com

Uz vāka – Dorotes Zabžeskas (*Dorota Zabrzeska*)
zīmējums.

Lappušu nosaukumos – citāti no Psalmiem.
Makets: Aina Pidika. Iespiests: SIA „Latgales druka”.
Viena eksemplāra cena ir 0,30 EUR.